

Janusz Pieniążek

"Ostatnie dni Owidiusza w Dobrudży : rzeczywistości legenda", Tadeusz Zieliński, "Twórczość" R.XXVI (1970) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 13/39, 247

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ ZAWORSKA Helena, Poezja i gotyk. "Twórczość". R. XXVI: 1970 nr 6 s. 41-47.

Szkic dotyczący związków między sztuką malarską i architektoniczną a literaturą, poświęcony jednemu problemowi szczegółowemu: utrwalonym w języku poezji reakcjom na dzieła sztuki gotyckiej /takie, jak np. paryska katedra Nôtre-Dame/. Na szerokim tle porównawczym, XIX-wiecznych, romantycznych i neoromantycznych interpretacji gotyku oraz technicystycznych interpretacji tej sztuki w wieku XX, analizuje autorka trzy wiersze Przybosa, pochodzące z oddalonych od siebie okresów czasu /"Nôtre-Dame", 1938, "Przed Nôtre-Dame", 1956, "Nôtre-Dame III", 1966/, ale poświęcone jednemu konkretnemu przedmiotowi architektonicznemu.

BP/39

E.Sz.

/II/ ZIELIŃSKI Tadeusz: Ostatnie dni Owidiusza w Dobrudży. Rzeczywistość i legenda. Przeł. A. Biernacki. "Twórczość" R. XXVI: 1970 nr 5 s. 62-71.

Jedna z ostatnich prac Tadeusza Zielińskiego, drukowana po francusku w rumuńskim czasopiśmie "Revista Clasică" z r. 1939/40, poświęcona pobyтови Owidiusza w Dobrudży. Autor zajmuje się mitem Owidiusza, żywym przede wszystkim w średniowieczu, i stawia tezę, że miłość średniowieczna, mieszanina uczuciowości i zmysłowości, wywodzi się w znacznej mierze z czytania poezji miłosnej Owidiusza. Nieznany grób poety otacza wiele legend: Rosjanie próbowali związać ostatnie lata życia poety z Dniestrem i Besarabią/odzywa się to w "Cyganach" Puszkina/, Polacy, jeszcze w XVI w., piórem P. Wężyka-Widawskiego, usiłowali zrobić z niego sarmatę czy poetę polskiego nawet; pewien Radziwiłł ogłosił Polesie miejscem zgonu poety, co stało się powodem żartobliwego wiersza Syrokomli "Owidiusz na Polesiu".

BP/39

J.P.